

[Hænde]sministeren.]

Valg paa et ærligt Grundlag, vi Venstremænd, vi vilde ændre Møntens Værdi, det vilde Regeringspartierne ikke, men da der var gaaet nogen Tid, og man havde Valget overstaaet og var paa den sikre Side af Tidskiftet, saa gik man med til at ændre Møntens Værdi. Ja, det er rigtigt, at paa Grund af de Forhold, der kom til at foreligge, gik vi til at ændre Møntens Værdi. Men var der ikke adskillige Venstremænd, som ude paa Valgtribunerne ogsaa holdt paa den rigtige Krone? Jo, det var der; der var adskillige Venstremænd, ogsaa Kandidater, der gjorde dette, og de gjorde det, fordi de ansaa det for at være det rigtige. Men det er jo saa ofte her i Verden, at man af Omstændigheder, man ikke selv er Herre over, kan blive nødsaget til at gøre noget, som man i og for sig er imod. Jeg skulde undre mig meget, om det ærede Medlem ikke nu og da i sin Tilværelse har været udsat for det samme. Hvis det ærede Medlem f. Eks. har haft Børn — det ved jeg ikke noget om, jeg tager det kun som et Billede —, vil jeg gaa ud fra, at han er Tilhænger af den liberale Opdragelse, ligesom han er en liberal Mand i det hele, det vil sige: ikke har ønsket at give sin uartige Søn, hvis han havde en saadan, nogen Revselse. Men han kunde jo efter Omstændighederne blive nødsaget til at give sin Søn en korporlig Revselse. Han vilde ikke gøre det med Glæde, han vilde kun gøre det i yderste Nødsfald, fordi han saa sig tvunget til at gøre det. Akkurat det samme er Tilfældet her. Mennesker bliver ofte stillet i den Situation, at de tvinges til at gøre noget, de i og for sig er imod, men man har ikke nogen Vej til at komme udenom. Som sagt, der var Venstremænd, der var stillede paa samme Maade som vi; de gik ogsaa med, tvungne af Omstændighederne. Man kan strides om, hvorvidt det var rigtigt at gøre dette eller hint, men man kan aldrig strides om, synes jeg, hvorvidt det er rigtigt eller ikke at gøre det, som man i Øjeblikket, alle Forhold tagne i Betragtning, med det Ansvar, man har, finder det fornødent at gøre.

Nu siger det ærede Medlem, at Venstre vil afvikle. Det er jo det, der gaar igen, og som har været fremført Gang paa Gang i Agitationen over for den bestaaende Ordning: Man skal afvikle, man skal se at komme ind i en ny Verden eller rettere sagt tilbage til den gamle. Men kan man afvikle? Det ærede Medlem ved, at det ikke lader sig gøre, og det ærede Medlem maatte som Følge deraf være forpligtet til at sige

til Offentligheden, hans Stilling, hans Viden maatte forpligte ham til at sige til Offentligheden: Det lader sig ikke gøre at afvikle. Afviklingen er i Øjeblikket en Umulighed. Afviklingen af det økonomiske System, vi arbejder efter i vort Land, afhænger af, hvad Udlandet byder os, det ved det ærede Medlem meget godt.

Jeg kan ikke bedømme Venstres Stilling paa anden Maade, end at jeg maa sige: Venstre stoler paa, at andre gennemfører Lovén. Venstres Presse har i Maaneder bildt Befolkningen ind, at Loven kunde afvikles, den har fremhævet de liberale Synspunkter som de ideelle i Mod sætning til det, man er kommet ind i, men Venstres Politikere, Venstres Rigsdagsmænd ved, at man ikke paa ny kan handle efter de liberale Grundsætninger. Nu ved Venstre, at en Lov skal vi have, medmindre man vil se Landets Økonomi styrte i Grus, og saa stoler Venstre paa, at de tre andre Partier gennemfører Loven. Jeg synes ikke, det er rigtigt at handle saaledes, og der var ogsaa en Antydning af Forstaaelse heraf i dette, at Landbrugsraadets Præsident her gav Udtryk for, at han nok kunde tænke sig at gaa i Forhandling. Men hvorfor er man ikke gaaet i Forhandling i Folketinget? Der var ikke Mulighed for nogen Forhandling. Der blev overhovedet ikke i Folketingsudvalget ført nogen Forhandling mellem Venstre og de andre Partier, fordi Venstre overhovedet ikke vilde forhandle, knap nok møde.

Det ærede Medlem sagde, at Venstre var et parlamentarisk Parti, og til en vis Grad vil jeg ogsaa gaa ud fra, at Venstre er et parlamentarisk Parti — naar det passer det. Naar det selv har Flertallet i begge Rigsdagens Ting, enten alene eller sammen med en god Makker, saa hylder det Parlamentarismen. Parlamentarismen bestaar jo i dette, at man vil bøje sig for Flertallet, saaledes som dette har givet sig Udtryk i det egentlig folkevalgte Kammer; det var i hvert Fald Venstres Standpunkt tidligere. Men hvad er det, Venstre har foreslaaet i det Ændringsforslag, som det stillede i Folketinget? Venstre stillede i § 7 Forslag om, at den endelige Fastsættelse af Importreguleringen skal foretages af Rigsdagens Valutaudvalg, og til Vedtagelse udkræves, at mindst 6 af Udvalgets Medlemmer stemmer derfor. Det er en mærkelig Maade at give Udtryk for Parlamentarisme paa at stille et saadant Forslag, som de Konservative, der dog ellers havde større Frihed til at diskutere, hvad Parlamentarisme kunde være eller ikke, Gang